

Neringos Venckienės kalba

Gerbiami teisėjai,

Galbūt Jūs jau esate nusprendę mane nuteisti ir neklausysite to ką aš kalbu. Tačiau aš tikiu, kad pas Jus, nežiūrint daromo spaudimo tiek iš prokuratūros, politikų pusės, tiek iš pasmirdusios žiniasklaidos, yra sveiko proto, logikos, žmogiškumo suvokti, kad tai, ką kalba prokuroras Darius Jakutis ir jo įvardinti nukentėjusiais L. Stankūnaitė, S. Vaicekauskienė, M. Gušauskas yra ne tik baisus melas, klastojimas, bet ir visiškas nužmogėjimas bei cinizmas. Aš žinau, kad su šios bylos išnagrinėjimu ši baisi vaiko seksualinio išnaudojimo istorija nesibaigs.

Viskas šioje tragiškoje vaiko išnaudojimo istorijoje apversta aukštyn kojomis. Niekas iki šiol nenuginčijo penkių vaiko apklausų ir specialistų išvadų, kad vaikas buvo seksualiai išnaudojamas, kad vaikas nemelavo. Deimantės parodymai patvirtina, kad ji tuo metu buvo pas Stankūnaitę. Ne kas kitas, bet Vilniaus apygardos teismas 2009-10-06 nutartimi nusprendė, kad Stankūnaitėi turi būti pareikšti įtarimai dėl vaiko seksualinio išnaudojimo, tačiau prokuratūra šios nutarties neįvykdė.

Aš gyniau mažą bejėgį vaiką, kurį be tėvo, mano brolio Drąšiaus, ir manęs nebuvo kam ginti. Dar kartą pabrėžiu, kad meilę Deimantei demonstruojanti Stankūnaitė vaiko neaugino, vaikas augo Drąšiaus ir mano tėvų namuose, o Stankūnaitės prašymu retkarčiais pas ją Deimantė tik buvo nuvežama.

Išklausėme prokuroro Dariaus Jakučio ir jo pripažintos nukentėjusiaja Stankūnaitės baigiamųjų kalbų. Be melo tose kalbose nieko daugiau ir nebuvo.

Stankūnaitė labai apgailestauja, kad Deimantė nedavė parodymų, tačiau Stankūnaitė turi labai trumpą atmintį – pamiršo, kad visuose teismo posėdžiuose pati prieštaravo dėl Deimantės apklausos.

Stankūnaitė pamiršusi ir 2008-03-19 teismo patvirtintą taikos sutartį, kuria buvo patvirtinta, kad vaiko ji nenori auginti.

Kiek aš pažinojau Stankūnaitę, vienintelė jos meilė gyvenime buvo pinigai.

Kaltinimai

Esu kaltinama pagal LR BK 245, LR BK 231 str. 1 d., LR BK 140 str. 1 d. ir LR BK 286 str.

Kaltinamajame akte nurodyta, kad Neringa Venckienė nevykdė teismo sprendimo, nesusijusio su bausme, t.y. kaltinama nusikaltimo, numatyto LR BK 245 str., padarymu.

Taip pat kaltinamajame akte nurodyta, kad Neringa Venckienė aktyviais veiksmais trukdė antstolei Sonata Vaicekauskienei vykdyti teismo sprendimą, piktnaudžiavo globėjos teisėmis, psichiškai gniuždydama vaiką, nežymiai sužalojo L. Stankūnaitę bei panaudodama fizinį smurtą pasipriešino valstybės tarnautojui, t.y. kaltinama nusikaltimų, numatytų 231 str. 1 d., 140 str. 1 d. ir 286 str. padarymu.

Daugybė bylos duomenų patvirtina, jog mažametė Deimantė Kedytė kategoriškai nesutiko būti perduodama jos biologinei motinai Laimutei Stankūnaitėi ir tai buvo vienintelė priežastis, kodėl nepavyko įvykdyti teismo sprendimo iki 2012-05-17. Kaltinamajame akte apsiribota tik sausa fraze – „Deimantės Stankūnaitės (Kedytės) motinai Laimutei Stankūnaitėi neperdavė iki tol, kol 2012-05-17 Deimantė Stankūnaitė (Kedytė) antstolės buvo priverstinai perduota motinai L. Stankūnaitėi“.

Iš pačiame kaltinamajame akte dėstomų duomenų matyti, kad kaltinime nurodytos mažametės Deimantės Kedytės atžvilgiu kaltinime nurodytoje vietoje ir laiku -2012-05-17 buvo vartojamas psichinis ir fizinis smurtas, tačiau tai buvo daroma ne iš mano, tuo metu buvusios mergaitės globėjos, o iš kitų asmenų pusės, tačiau prokuroras kaltinamajame akte tai niekaip neįvertina.

Be to, mane kaltinant „*trukdymu antstolio veiklai*“, man inkriminuojami kaltinime išdėstyti veiksmai, atlikti kitų asmenų: durų rakinimas, barikadavimas. Aš esu kaltinama tuo, ko aš nedariau.

Baudžiamojoje byloje, 17 tomas, b.l. 185-196, esantys dokumentai: Jungtinių Amerikos Valstijų teismo sprendimas, Valstybės departamento raštas patvirtina, kad JAV sutiko mane persekioti dėl nusikaltimų, numatytų BK 245, 231, 140 ir 286 str. Valstybės departamento rašte (17 tomas, b.l. 196) aiškiai nurodyta, kad N. Venckienė kaltinama piktnaudžiavimu globėjos teisėmis pagal LR BK 163 straipsnį, tačiau ji nėra išduodama. Prokuroras D. Jakutis, gerai žinodamas, kad Jungtinės Amerikos Valstijos neleido manęs persekioti pagal LR BK 163 straipsnį, šio minėto Baudžiamojo kodekso straipsnio dispoziciją įrašo kartu su BK 231 str. 1 d., 140 str. 1 d. ir 286 str., taip pažeisdamas Baudžiamojo proceso kodekso 70 str. 1 d., kuri sako, kad užsienio valstybės išduotas ar perduotas asmuo negali būti Lietuvos Respublikoje sulaikytas, traukiamas baudžiamajon atsakomybėn ir nuteistas už iki jo išdavimo ar perdavimo padarytą nusikalstamą veiką, už kurią nebuvo išduotas ar perduotas.

Penkta kaltinimas – piktnaudžiavimas globėjos teisėmis - negalėjo apskritai būti įtrauktas, nes JAV dėl jo sutikimo nedavė. Tuo pačiu nėra nei vieno kaltinimo mano atžvilgiu, dėl kurio Deimantė būtų nukentėjusioji.

Jungtinių Amerikos Valstijų nesutikimas mane teisti dėl piktnaudžiavimo globėjos teisėmis patvirtina, kad prokuroras Deimantę nepagrįstai pripažino nukentėjusiąja byloje. Tokie D. Jakučio veiksmai patvirtina jo teisinį nesuvokimą arba sąmoningą piktnaudžiavimą byloje, kad Stankūnaitė galėtų pareikšti kuo didesnius ieškinius. Akivaizdu, kad prokuroras D. Jakutis tarnauja ne teisingumui, bet dirba Stankūnaitėi ir jos padėjėjams.

Non bis in idem principo pažeidimas.

Kaltinimas pagal BK 245 str. yra neteisėtas, pažeidžiant mūsų valstybėje, kaip ir kitose valstybėse, ratifikavusiose Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją, galiojančią principą *Non bis in idem*. Šis principas yra įtvirtintas ne tik mūsų valstybės Konstitucijoje, kurios 31 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad niekas negali būti baudžiamas už tą patį nusikaltimą antrą kartą, bet ir BK 2 straipsnio 6 dalyje, kurioje taip pat nurodyta, kad niekas negali būti baudžiamas už tą pačią nusikalstamą veiką antrą kartą. BPK 3 straipsnio 1 dalies 6 punkte nustatyta viena iš aplinkybių, dėl kurių baudžiamasis procesas negalimas, t. y. kai toks procesas negali būti pradėtas, o pradėtas turi būti nutrauktas, - kai asmeniui įsiteisėjo teismo nuosprendis dėl to paties kaltinimo arba teisėjo nutartis ar prokuroro nutarimas nutraukti procesą tuo pačiu pagrindu. Minėtasis principas (*non bis in idem*) taip pat įtvirtintas Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau - Konvencija) protokolo Nr. 7 4 straipsnyje ir taikomas Europos Žmogaus Teisių Teismo praktikoje; jo pažeidimas konstatuojamas, kai nustatoma, kad asmuo už tą patį teisės pažeidimą yra nubaudžiamas du kartus. Dvigubo nebaudžiamumo principo esmė yra ta, kad niekas negali būti baudžiamas du kartus už tą pačią veiką, t. y. identiškus arba iš esmės tuos pačius teisiškai reikšmingus faktus. Aptariamo principo įgyvendinimas apima tiek tuos atvejus, kai asmuo persekiojamas

baudžiamąją tvarka vykstant dviem procesams dėl to paties pažeidimo, tiek ir tuos atvejus, kai susiduriama su kitų rūšių atsakomybės, panašios į baudžiamąją, pvz., administracinės, taikymu. Teisminėje praktikoje tokiems atvejams nurodyta, jog sprendžiant, ar faktai iš esmės yra tie patys pirmiausia turi būti remiamasi dviejuose procesuose priimtais sprendimais (pvz., kaltinamasis aktas, nuosprendis), kuriuose nurodytos konkrečios faktinės aplinkybės, dėl kurių asmuo buvo persekiojamas (kaltinamas, nuteistas). Vertinant dviejų veikų aplinkybių sutapimą ar skirtumus, svarbius darant išvadą dėl dvigubo nebaudžiamumo principo (ne)pažeidimo, būtina išsiaiškinti, ar asmens baudžiamojo persekiojimo (patraukimo baudžiamojon atsakomybėn, nuteisimo) pagrindas buvo identiškai arba labai panašūs faktai, koks jų sutapimas ne tik laiko, erdvės (vietos) prasme, bet ir esminiais elementais. Vien tai, kad dviejų veikų sudėtys gali būti formaliai skirtingos ir nustatytos skirtinguose BK straipsniuose, savaime nesudaro pagrindo konstatuoti, jog asmuo padarė du teisės pažeidimus, už kuriuos baustinas abiem atvejais. EŽTT jurisprudencijoje, kuri svarbi Lietuvos teisės taikymui kaip teisės aiškinimo šaltinis, įgyvendinant *non bis in idem* principą vadovaujamosi kriterijais, susijusiais ir su teisinės atsakomybės rūšimis, ir su pažeidimų pobūdžiu, prigimtimi, konkrečias veikas apibūdinančių faktinių aplinkybių visuma. Kai faktinės aplinkybės sudaro pagrindą patraukti asmenį teisinėn atsakomybėn ir nubausti vienu atveju ir kai iš esmės dėl tų pačių aplinkybių, tačiau besiskiriančių (nesutampančių) vienu elementu, t. y. kai to paties įvykio aplinkybės šiek tiek, nereikšmingai skiriasi ir asmuo baudžiamas antrą kartą, laikoma, jog tai reiškia *non bis in idem* principo pažeidimą (2009 m. vasario 10 d. sprendimas byloje *Sergej Zolotukhin prieš Rusiją*, peticijos Nr. 14939/03). Taigi, sprendžiant, ar faktinės aplinkybės, kurių pagrindu asmuo buvo patrauktas baudžiamojon atsakomybėn, reiškia tą patį teisės pažeidimą (sutapimą), turi būti atsižvelgiama į visumą aplinkybių, neatskiriama susijusių laiko ir vietos atžvilgiu, bei teisės pažeidimo sudėtį (sudėtis) apibūdinančių konkrečių faktų tapatumą (identišumą) arba esmingą panašumą.

Tiek Europos Žmogaus Teisių Teismo, tiek Lietuvos Respublikos teismų praktikoje principas *non bis in idem* aiškinamas taip, kad, priėmus baigtinį sprendimą byloje, *negalima ne tik bausti, bet ir kartoti (tęsti) baudžiamąjį procesą dėl identiškų arba iš esmės tų pačių teisiškai reikšmingų faktų* (*Gradinger v. Austrija*, Nr. 15963/90, 1995-10-23 sprendimas; *Franz Fisher v. Austrija*, Nr. 37950/97, 2001-05-29; *Sergey Zolotukhin v. Rusija*, Nr. 14939/03, 2009-02-10 sprendimas, kasacinės nutartys Nr. 2K-152/2006, 2K-686/2007, 2K-102/2008, 2K-7-68/2009). Šioje baudžiamojoje byloje kaltinimo dalyje pagal BK 245 str. inkriminuojami identiškai arba iš esmės tie patys lyginant su ta veika, už kurią jau 2012 m. birželio mėnesį esu sumokėjusi 27800 litų baudą, teisiškai reikšmingi, kaltinime tariami, faktai, t.y. visuma konkrečių faktinių aplinkybių, susijusių su manimi ir neatsiejamai susijusių tarpusavyje laiko bei erdvės aspektu – tariamų veikų padarymo vieta, laikas, kitos aplinkybės abiem atvejais kyla iš esmės iš tų pačių fakto aplinkybių.

Konvencija draudžia ne tik dvigubą nuteisimą ir nubaudimą, bet ir pakartotinį baudžiamąjį persekiojimą dėl tos pačios veikos. Tokia pati taisyklė yra įtvirtinta ir Europos Žmogaus Teisių Teismo bylose *Ruotsalainen prieš Suomiją* (2009 m. birželio 16 d. sprendimas, cituojama taip pat ir), *Dev prieš Švediją* (pareiškimo Nr. 7356/10, 2014 m. lapkričio 27 d. sprendimas), *Grande Stevens ir kiti prieš Italiją* (pareiškimų Nr. 18640/10, 18647/10, 18663/10, 18668/10 ir 18698/10, Didžiosios Kolegijos 2014 m. kovo 04 d. sprendimas). Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra nurodęs, kad *non bis in idem* principo įtvirtinimo tikslas yra uždrausti ne tik nubaudimą už tą pačią veiką, dėl kurios baudžiamasis procesas buvo pabaigtas galutiniu sprendimu, bet ir baudžiamojo proceso dėl tokios veikos

pakartojimą, kad administracinės teisės pažeidimai savo prigimtimi yra baudžiamojo pobūdžio, o pažeidimui konstatuoti pakanka, kad sutaptų bent vienas esminių veikos požymių (*kasacinė nutartis baudžiamojoje byloje Nr. 2K-167-788/2015*). EŽTT praktikos kontekste, ypač pagal jau minėtos bylos *Sergey Zolotukhin prieš Rusiją* (pareiškimo Nr. 14939/03, 2009 m. vasario 10 d. sprendimas) išaiškinimus, Konvenciją pažeidžia ne tik dvigubas nubaudimas, bet ir lygiagretus (pakartotinis) persekiojimas, kylantis iš tų pačių fakto aplinkybių (be kita ko, ši problematika kelta ir EŽTT byloje *Ščiukina prieš Lietuvą* (peticijos Nr. 19251/02), 2006 m. gruodžio 05 d. nutarimas dėl priimtimumo). Taip pat principo *non bis in idem* problematika atskleista ir Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2016 m. birželio 14 d. nutartyje b.b. Nr. 2K-219-693/2016, kurioje pabrėžiama, kad Konvencija garantuoja ne tik teisę nebūti antrą kartą nubaustam dėl to paties pažeidimo, bet ir būti pakartotinai persekiojamam: „Kita vertus, principas *non bis in idem* įtvirtintas ir tarptautiniu lygmeniu: Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau - Konvencija) protokolo Nr. 7 4 straipsnyje nustatyta, kad „niekas neturi būti vėl persekiojamas (tried - angl.) ar baudžiamas (punished - angl.) tos pačios valstybės už teisės pažeidimą (lietuviškame vertimo variante pavartotas žodis „nusikaltimas“, kuris nevisiškai atitinka angliškame teksto variante pavartoto žodžio „offence“ reikšmę), už kurią jis jau buvo išteisintas ar nuteistas (lietuviškame teksto variante įrašyti žodžiai „galutiniu nuosprendžiu“, kurių nėra angliškame teksto variante) pagal tos valstybės įstatymą ir baudžiamąjį procesą. Europos Žmogaus Teisių Teismo praktikoje šis principas aiškinamas taip, kad, priėmus galutinį sprendimą byloje, negalima ne tik bausti, bet ir kartoti baudžiamąjį procesą dėl identiškų arba iš esmės tų pačių teisiškai reikšmingų faktų, neatskiriamai susijusių tuo pačiu laiku ir ta pačia vieta (1995 m. spalio 23 d. sprendimas byloje *Gradinger prieš Austriją*, peticijos Nr. 15963/90; 2001 m. gegužės 29 d. sprendimas byloje *Franz Fisher prieš Austriją*, peticijos Nr. 37950/97; Didžiosios kolegijos 2009 m. vasario 10 d. sprendimas byloje *Sergey Zolotukhin prieš Rusiją*, peticijos Nr. 14939/03; 2009 m. birželio 16 d. sprendimas byloje *Ruotsalainen prieš Suomiją*, peticijos Nr. 13079/03 ir kt.). Be to, nors *non bis in idem* principas riboja galimybes vykdyti alternatyvius ir kartotinus procesus tik dėl baudžiamojo pobūdžio teisės pažeidimų, tačiau administracinės teisės pažeidimai Konvencijos ir Lietuvos Respublikos Konstitucijos požiūriu pripažįstami „baudžiamaisiais“.

Konstitucinėje jurisprudencijoje nedviprasmiškai įtvirtinta, kad principas *non bis in idem* reiškia ir tai, kad jeigu asmuo už teisei priešingą veiką buvo patrauktas ne baudžiamojon, bet administracinėn atsakomybėn, t. y. jam buvo pritaikyta sankcija - paskirta nuobauda ne kaip už nusikaltimą, bet kaip už administracinį teisės pažeidimą, jis už tą veiką negali būti traukiamas dar ir baudžiamojon atsakomybėn (Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 2005 m. lapkričio 10 d. nutarimas). Taigi draudžiama už tą pačią veiką ne tik du kartus traukti baudžiamojon atsakomybėn, bet ir bausti asmenį traukiant jį už tą pačią veiką administracinėn ir baudžiamojon atsakomybėn. Sprendžiant, ar asmuo yra antrą kartą traukiamas atsakomybėn už tą pačią nusikalstamą veiką, turi būti vertinamos konkrečios nusikalstamos veikos, dėl kurios vyksta procesas, faktinės aplinkybės. *Non bis in idem* principas pažeidžiamas tada, kai nustatoma, kad asmuo antrą kartą baudžiamas už identiškus arba iš esmės tuos pačius teisiškai reikšmingus faktus (tą patį poelgį)“. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2020-07-02 nutartyje (bylos Nr. 2K-165-648/2020) pateikti panašūs, kaip aukščiau išdėstyti, išaiškinimai, reikšmingi ir mano baudžiamajai bylai. Nutartyje išaiškinta, kad pažeidimų teisinių formuluočių skirtumai nėra pagrindinis kriterijus sprendžiant dėl vėlesnės proceso atitikties *non bis in idem* principui;

pažymėtina ir tai, kad nors non bis in idem principas riboja galimybes vykdyti alternatyvius ir kartotinius procesus tik dėl baudžiamojo pobūdžio teisės pažeidimų, tačiau administraciniai nusižengimai Konvencijos ir Konstitucijos požiūriu pripažįstami baudžiamaisiais; taigi draudimo persekioti ir bausti už tą patį nusikaltimą principas EŽTT ir Lietuvos teismų praktikoje apibrėžtas imperatyvu, įtvirtinančiu, kad, priėmus galutinį sprendimą baudžiamojoje byloje, negalima kartoti baudžiamojo ar pagal pažeidimo, galimos bausmės bei griežtumo laipsnio pobūdį tapataus proceso dėl identiškų arba iš esmės tų pačių teisiškai reikšmingų faktų (pavyzdžiui, kasacinės nutartys baudžiamosiose bylose Nr. 2K-514-942/2015, 2K-109-788-2016, nutartis administracinio nusižengimo byloje Nr. 2AT-11-628/2019).

Pagal Lietuvos teismų ir Europos Žmogaus Teisių Teismo praktiką už tas pačias veikas asmuo negali būti persekiojamas du kartus. Tai reiškia, kad prokuroras D. Jakutis neturėjo teisės surašyti kaltinimo pagal LR BK 245 str.

Nors prokuroras D. Jakutis aiškina, kad dvigubo baudimo principas netaikomas civilinei atsakomybei, tačiau Kėdainių rajono apylinkės teismo nutartyje (7 tomas, b.l. 4-9) mokėti po 200 litų už kiekvieną dieną būtent buvo nurodyta kaip bauda. Neturi reikšmės, ar ta bauda buvo sumokėta valstybei ar L. Stankūnaitei. Už 27800 litų 2012 metais galima buvo nusipirkti butą – tokia tos baudos vertė.

Ultima ratio principo taikymas teismų praktikoje

Ultima ratio - (lot. sk. ultima racyjo) - paskutinis argumentas; paskutinė priemonė.

Yra daugybė pavyzdžių, kai ultima ratio principas taikomas atribojant baudžiamąją atsakomybę nuo kitos rūšies teisinės atsakomybės. Toks poreikis atsirado tiek dėl kriminalizavimo pertekliaus, tiek dėl aiškumo stokojančios juridinės technikos ir vis pasitaikančių prie BK straipsnio „pritemptų“ baudžiamųjų bylų. Taigi teismams nuolatos tenka spręsti galvosūkius aiškinantis tikrąjį („protingą“) įstatymo turinį, paslėptą dviprasmės terminologijos vingiuose. Šiuos teiginius norėusi pailustruoti konkrečiais pavyzdžiais iš kasacinės praktikos.

Poreikis vadovautis ultima ratio principu matomas nagrinėjant trukdymo antstoliui (BK 231 str. 1 d.) ir teismo sprendimo nevykdymo (BK 245 str.) bylas. Kaltinimai šiomis nusikalstamomis veikomis dažnai pateikiami tam pačiam asmeniui, tačiau nė vienoje iš šių BK normų neišspręstas kriminalizacijos ribų klausimas. Vienoje tokioje byloje kasacinis teismas, pritardamas išteisinamajam nuosprendžiui, nurodė: „Trukdymas, kaip teisinis požymis, nėra vienareikšmis ir pavojingumo prasme gali turėti labai skirtingų formų, todėl negali būti nustatinėjamas ir pripažįstamas automatiškai. Teismas, vertindamas vieną ar kitą elgesį, kuriuo sudaromos kliūtys antstoliui vykdyti teismo sprendimą, ir pripažindamas šį elgesį nusikalstamu, privalo įvertinti ne vien tik kliūtis, su kuriomis susidūrė antstolis, bet ir įvykio kontekstą: vykdomo teismo sprendimo turinį, asmenų, kurių interesai paliečiami teismo sprendimu, padėtį, jų informuotumą apie teismo sprendimo turinį, veiksmų, kuriais trukdoma antstoliui, intensyvumą, taip pat paties antstolio veiksmų teisėtumą ir pan. Tik visapusiškai įvertinus visas šias aplinkybes, įmanoma konstatuoti pakankamą baudžiamajai atsakomybei atsirasti padarytos veikos pavojingumą. BK 245 straipsnyje įtvirtinta norma negali būti taikoma automatiškai dėl kiekvieno teismo sprendimo neįvykdymo fakto, nes teismo sprendimų, nesusijusių su bausmėmis, vykdymo užtikrinimas pirmiausia yra ne baudžiamosios teisės, bet civilinio ir administracinio proceso įstatymų uždavinys. Todėl baudžiamoji atsakomybė tokiais atvejais turėtų būti taikoma tik atsižvelgus į galimybes užtikrinti teismo sprendimo įvykdymą civilinio ir administracinio proceso priemonėmis“ (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo*

Baudžiamųjų bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2009 m. sausio 6 d. nutartis byloje Nr. 2K-47/2009). Kitoje panašioje byloje kasacinis teismas, nutraukdamas bylą dėl teismo sprendimo nevykdymo (BK 245 str.), tiesiogiai susiejo ultima ratio ir proporcingumo principus: „Taigi civilinio proceso normose numatytais galimybėmis nebuvo pasinaudota, nors tai buvo įmanoma, o buvo imtasi iš karto griežčiausios priemonės – baudžiamosios atsakomybės. Tokiu būdu buvo pažeistas proporcingumo reikalavimas taikyti konkrečioje situacijoje adekvačias priemones ir nevaržyti asmens teisių daugiau, nei tai yra būtina numatytiems tikslams pasiekti. Nagrinėjamu atveju baudžiamosios atsakomybės taikymas nėra adekvati ir proporcinga priemonė, nes tikslas galėjo būti efektyviai pasiektas švelnesniais metodais (CPK numatytais priverstinio teismo sprendimo įvykdymo būdais). (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2012 m. vasario 14 d. nutartis byloje Nr. 2K-36/2012).

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra konstatavęs, kad matant baudžiamojo proceso beprasmiškumą, teismas tiesiogiai remiasi veikos nepakankamo pavojingumo kriterijumi: „Baudžiamoji teisė nėra formali teisė, ji nustato atsakomybę tik už pavojingas veikas, o ne formalius pažeidimus“. Tokiais kasacinio teismo sprendimais ir pateikiamais motyvais užpildoma tai, kas nepasakyta baudžiamųjų įstatymų tekstuose, užtikrinamas proporcingumo, protingumo ir kraštutinės priemonės (ultima ratio) principus atitinkančios praktikos formavimas.

Iš šioje baudžiamojoje byloje išnagrinėtų įrodymų visumos seka, kad nors iš tiesų vaikas nebuvo perduotas jo motinai Stankūnaitei (iki 2012-05-17), tačiau tai įvyko ne dėl mano, vaiko globėjos, kaltės, o būtent dėl tos priežasties, jog pats vaikas nenorėjo eiti gyventi pas biologinę motiną.

Dėl kokių priežasčių Kėdainių rajono apylinkės teismas nustatinėjo motinos susitikimų ir bendravimo su vaiku tvarką, jeigu vaikas savo noru ėjo? Visa bylos medžiaga būtent ir patvirtina tą vaiko neperdavimo priežastį, t.y. paties vaiko nenorą eiti gyventi pas L. Stankūnaitę.

Video įrašai, daryti namo viduje, fiksuojantys prievartą prieš vaiką ir prieš teisėją

Nors baigiamųjų kalbų metu prokuroras D. Jakutis, jo pripažinta nukentėjusiąja L. Stankūnaitė, jos advokatė N. Grubliauskienė daug kalbėjo, tačiau nei vienas iš jų nepasakė esmės.

Visa bylos esmė yra antstolės S. Vaicekauskienės nurodymu kelių video kamerų fiksuoti vaizdai namo Klonio g. 5 viduje.

Nuo Seimo, naikinant mano kaip teisėjos, vėliau – kaip Seimo narės teisinę neliečiamybę, dar vėliau – nuo Jungtinių Amerikos Valstijų nuslėpti video įrašai, kuriuos man parvykus iš JAV, su visa bylos medžiaga atidavė prokuroras D. Jakutis, patvirtina, kad be išimties visi byloje apklausti asmenys, kurie į Klonio gatvės namą atėjo su antstole S. Vaicekauskiene, melavo. Niekas kitas, tik video įrašai, kurie buvo padaryti antstolės S. Vaicekauskienės nurodymu, yra visa bylos esmė.

Tiek ikiteisminio tyrimo metu, tiek teisme apklausti Laimutė Stankūnaitė, Sonata Vaicekauskienė, Gražina Didžbaliienė, Evelina Talalienė, Sigita Kilkutė, Romas Oželis, Gintaras Černiauskas, Mindaugas Gušauskas davė melagingus parodymus apie įvykius 2012-05-17 namo, esančio Klonio 5, Garliavoje, viduje.

Išanalizavus asmenų, buvusių namo viduje: policijos ir Vaiko teisių apsaugos tarnybų pareigūnų, antstolės, psichologės, L. Stankūnaitės, G. Černiausko, parodymais ir su video

įrašais, esančiais bylos medžiagoje, darytais namo viduje, akivaizdu, jog visi šie asmenys be išimties meluoja dėl aplinkybių kas vyko namo viduje. Jų parodymai apie įvykius namo viduje akivaizdžiai prieštarauja įvykiams, fiksuotais filmuotoje medžiagoje. Iš byloje esančių video įrašų, darytų namo viduje, matyti, kad prieš mane ir prieš mano dukterėčią Deimantę Kedytę buvo vartotas smurtas. Byloje esančioje Kėdainių apylinkės teismo 2012-03-22 nutartyje (8 tomas, b.l. 4-6) teismas nurodė, kad prievarta negali būti naudojama prieš vaiką. Aš negalėjau naudoti prievartos prieš vaiką, todėl negalėjau įvykdyti teismo sprendimo. 2012-05-17 buvau Kauno apygardos teismo teisėja, turėjau teisinį imunitetą. Smurtas buvo vartotas tiek policijos pareigūnų, tiek Vaiko teisių apsaugos tarnybos darbuotojų, tiek L.Stankūnaitės. Policininkas Mindaugas Gušauskas mane sužalodamas (į bylą pateiktas Garliavos pirminės sveikatos priežiūros centro 2012-05-23 išrašas iš medicininių dokumentų apie mano dešinės peties sužalojimus), sukeldamas man labai didelį skausmą, sukėlė šoko būseną, dėl ko aš jam sudaviau.

Teismo medicinos ekspertės išvada patvirtina, kad policininko Mindaugo Gušausko sužalojimai daugiau kaip 4 dienų senumo (10 tomas b.l.165-166), o tai reiškia, kad M.Gušauskas davė melagingus parodymus apie jo sužalojimo laiką ir vietą.

Stankūnaitės parodymus, kad aš ją spardžiau, kad sudaviau penkis kartus paneigia video įrašai, iš kurių matyti, kad nei karto jai nespriau.

Pabaigus ikiteisminį tyrimą, mano pateikti į bylą video įrašai patvirtina, kad aš nebarikadavau, nerakinau durų, bet prašiau jas atrakinti. Kambaryje esantis asmuo Petras Jonušas užrakino, užbarikadavo duris (video įrašas pavadintas „2012 05 17 barikaduoja duris“ 8-19 sekundė), neklausė manęs, kai aš daugybę kartų prašiau atidaryti duris (video įrašas pavadintas „2012 05 17 viduje Tado Skučo“ 15.00-15-50 minutė). Visi asmenys, kurie policijos buvo pašalinti iš namo, buvo apklausti, tačiau niekada nebuvo neapklaustas duris užbarikadavęs P.Jonušas. Aš manau, kad P. Jonušas, kaip ir M. Kuprevičius, V. Keršis, A. Kuznecovaitė buvo įfiltruotas Klonio gatvėje, kad jo veiksmais man būtų pradėtas ikiteisminis tyrimas. Ar Jums nekeista, kad žmonės, kurie stovėjo kieme ir nieko nedarė, po teismus buvo tampomi ilgiau nei penkerius metus, kad mano tėvai, kaimynai, giminaičiai už kiekvieną žodį buvo nuteisti. O čia asmuo, įlėkęs į kambario vidų, užrakinęs, užbarikadavęs duris, mano prašymų jas atidaryti neklausęs, ne tik išvengė bet kokios atsakomybės, bet net nebuvo apklaustas. Įsivaizduokime mano tėvus, jeigu jie būtų atlikę tokius veiksmus – seniai jau būtų nuteisti.

Kur mano, kaip teigia prokuroras D. Jakutis, aktyvūs veiksmai trukdyti antstolei? Priešingai nei teigia prokuroras D. Jakutis, mano pateiktame video įrašė aiškiai matosi, kad ne aš užrakinau ir barikadavau duris, kad tai padarė galimai įfiltruotas Petras Jonušas, kurio daugybę kartų prašiau atidaryti duris.

Bylos II tomas, b.l. 27, 12 punktas nurodyta antstolės S. Vaicekauskienės įsakymas, kad nei vienai institucijai bei perdavime dalyvaujantiems asmenims nesuteikiama teisė atsiradus tam tikroms aplinkybėms stabdyti. Toks išaiškinimas reiškia, kad pažeidžiant įstatymus, taikant prievartą vaikui, iš anksto buvo duotas nurodymas į nieką neatsižvelgti.

Ilgai slėpti video įrašai – antstolės S. Vaicekauskienės nurodymu buvo užfiksuoti jos pačios ir jos padėjėjų, L. Stankūnaitės naudota jėga prieš vaiką, kas turėtų užtraukti baudžiamąją atsakomybę jiems, bet ne man.

Dar kartą pabrėžiu, kad Stankūnaitė meluoja, kad jai buvo spirta. Video įrašai patvirtina, kad nebuvo nei vieno spyrio. Be to, atkreiptinas dėmesys, kad nesat spyrių, ekspertas M. Paliulis, tyręs nužudytą mano brolių ir nusprendęs, kad Drąsius Kedys mirė sava mirtimi, tyręs

Deimantę Vaiko raidos centre ir mano akyse mažam seksualiai išnaudotam vaikui, kuris verkė ir atsisakinėjo nusirengi prieš šį seną diedą, įsakmiai nurodinėjo nusiimti drabužius, šioje byloje, nesant spyrių, nustatė L. Stankūnaitei sužalojimus penkių trauminių poveikių pasekoje.

Dėl melagingų L. Stankūnaitės, S. Vaicekauskienės, M. Gušausko parodymų jiems turėjo būti pradėtas ikiteisminis tyrimas. Jakutis visada žinojo, kad šių asmenų parodymai prieštarauja video fiksuotiems faktams, nes slėptas video visada buvo Jakučio žinioje.

2012-03-22 Kėdainių rajono apylinkės teismo nutartis (8 tomas, bylos lapas 4-6)-prievarta prieš vaiką negalima

Ši teismo nutartis, nors ir neatsižvelgė į pačios mergaitės valią, tačiau aiškiai uždraudė taikyti jai prievartą. Minėtos nutarties 5 lape aiškiai nurodyta, jog teismas pažymi, kad prievarta gali būti naudojama ne prieš vaiką, o pašalinant kliūtis sprendimui įvykdyti (CPK 764 str. 4 d.). Byloje esantys video įrašai patvirtina, kad teismo sprendimo vykdytojais patys šią nutartį ir įstatymo reikalavimus pažeidė. Jie elgėsi neteisėtai, taikydami mergaitei prievartą. Todėl iš tiesų turėtų būti teisiama ne aš, mergaitės globėja, o visi vaiko „paėmimo“ organizatoriai ir vykdytojai.

Aš, kaip globėja, pagal įstatymą privalėjau ginti vaiką nuo prievartos.

Kėdainių rajono apylinkės teismo 2011 m. gruodžio 16 d. sprendimas

Sprendimo vykdymas permetamas man, kai sprendimo įvykdymo objektas – gyvas vaikas, bet ne daiktas. Vaikui prieštaraujant eiti su motina L. Stankūnaitei, sprendimo įvykdymas netaikant vaikui prievartos buvo neįmanomas.

Vaiko teisių apsaugos tarnyboje vykstančių pokalbių metu (byloje yra posėdžių protokolai) pasiūliau, kad Stankūnaitė atvyktų į mano namus, bendrautų su Deimante ir išsivestų Deimantę.

7 tomas, b.l. 83 VTAS 2012-01-24 susitikimo protokole fiksuota, kad Neringa Venckienė pasiūlė L. Stankūnaitei su apsauga atvykti į jos namus ir pasiimti Deimantę.

7 tomas b.l.106 L. Stankūnaitės 2011-01-27 pareiškimas VTAS, kad atsisako vykti pas globėją į namus.

Stankūnaitė meluoja ir dėl pasimatymų, neva jai buvo trukdoma. Visuose pasimatymuose dalyvavo socialinis darbuotojas, o jas abi saugojo tiek Deimantei skirti, tiek Stankūnaitei skirti Kriminalinės policijos apsaugos darbuotojai.

Deimantė su Stankūnaite nėjo. Aš leidau Stankūnaitei susitikinėti su Deimante ir pasiimti vaiką, tačiau ji šito padaryti nesugebėjo.

Bylos 7 tome, b.l. 111 taip pat yra psichologės I. Šidlauskaitės – Stripeikienės liudijimas, kad nesutinka, jog yra tėvų atstūmimo sindromas, mergaitė atsimena neigiamus dalykus, susijusius su mama, todėl neina. Socialinio darbuotojo R. Kukauskio liudijimai taip pat fiksuoti tame pačiame dokumente, kad globėja mamą įsileidžia į namus, o tai yra aukščiausias lygis.

Piktnaudžiavimą globėjos teisėmis paneigia ir po teismo sprendimo priėmimo tęsiama vaiko globa.

Byloje esantis antstolio Zubino 2012 m. sausio 9 d. faktinių aplinkybių protokolas, apie kurį prokuroras neužsimena ir kuriame konstatuota, jog Deimantė Kedytė neina pas motiną L. Stankūnaitę dėl patirtos seksualinės prievartos Stankūnaitės namuose.

Apklausta teismo posėdžio metu S. Vaicekauskienė aiškina, kad aš turėjau perduoti vaiką, tačiau 2012 m. kovo 23 d. ji su Stankūnaite bandė jėga paimti vaiką, man, t.y. jos vadinamai išieškotojai, nepranešus.

Teisėjo imunitetas

2012 m. gegužės 17 d. ėjau Kauno apygardos teismo teisėjos pareigas.

Lietuvos Respublikos Konstitucijos 114 straipsnio 2 dalis reglamentuoja, kad teisėjas negali būti patrauktas baudžiamojon atsakomybėn, suimtas, negali būti kitaip suvaržyta jo laisvė be Seimo, o tarp Seimo sesijų – be Respublikos Prezidento sutikimo.

Antstolei S. Vaicekauskienei reikėjo gauti Seimo arba Prezidentės sutikimą įeiti į mano gyvenamąsias patalpas.

Įstatyme kalbama apie gyvenamąją vietą, bet ne deklaruotą. Deimantei tuo metu buvo skirta apsauga, kuri žinojo, kad mes po 2012 m. kovo 23 d. – po to, kad Deimantė buvo sužalota ir jai nustatytas potrauminio streso sindromas, gyvenome Klonio g. 5, Garliavoje.

Prokuroras D. Jakutis aiškina, kad įeiti į teisėjos gyvenamąsias patalpas buvo galima, nes buvo vykdomas sprendimas civilinėje byloje. O naudoti jėgą prieš teisėją, laužti jos rankas nereikėjo Seimo arba Prezidento sutikimo?

2020 m. kovo 9 d. Konstitucinis Teismas priėmė nutarimą „DĖL LIETUVOS RESPUBLIKOS TEISMŲ ĮSTATYMO 47 STRAIPSNIO (2013 M. GRUODŽIO 23 D. REDAKCIJA) 2 DALIES, LIETUVOS RESPUBLIKOS KONSTITUCINIO TEISMO ĮSTATYMO 8 STRAIPSNIO (2008 M. LAPKRIČIO 11 D. REDAKCIJA) 4 DALIES ATITIKTIES LIETUVOS RESPUBLIKOS KONSTITUCIJAI“. Seimas praėjusių metų pabaigoje kreipėsi į Konstitucinį Teismą dėl Teismų įstatymo 47 str. 2 d. atitikties Konstitucijoje apibrėžtomis teisėjų nepriklausomybės ir neliečiamybės nuostatomis (109 str. 2 d., 114 str. 2 d.) bei konstituciniam teisinės valstybės principui.

Pagal nuo 2008 metų be pakeitimų galiojusią Teismų įstatymo 47 str. 2 dalį draudžiama įeiti į teisėjo gyvenamąsias ar tarnybines patalpas, daryti ten arba teisėjo asmeniniame ar tarnybiniame automobilyje, arba kitoje asmeninėje susisiekimo priemonėje apžiūrą, kratą ar poėmį, taip pat atlikti teisėjo asmens apžiūrą ar kratą, jam priklausančių daiktų ir dokumentų apžiūrą ar poėmį, išskyrus įstatymų nustatytus atvejus.

2020 m. kovo 9 d. nutarime ši nuostata pripažinta neatitinkanti Konstitucijos, todėl nuo 2020 m. kovo 9 d. ji nustojo galioti. Nuo šiol „procesinė prievarta“ įstatymų nustatyta tvarka gali būti taikoma teisėjui lygiai kaip ir bet kuriam kitam piliečiui. Tam nebereikia jokio papildomo nei Seimo, nei Prezidento, nei kokio kito „specialaus sutikimo“.

Teismų įstatymo 47 str. 2 dalis iki 2020 m. kovo 9 d. veikė kartu su šio straipsnio 1 dalimi, taip pat nekitusia nuo 2008 m., kuri nustatė, kad Teisėjas gali atsakyti baudžiamąja tvarka, gali būti suimtas arba gali būti kitaip suvaržyta jo laisvė tik Seimo, o tarp Seimo sesijų – Lietuvos Respublikos Prezidento sutikimu, išskyrus atvejus, kai teisėjas užtinkamas darantis nusikalstamą veiką (in flagranti).

Teismų įstatymo 47 str. detalizavo Konstitucijos 114 str. 2 dalį, kurioje yra nuostata, kad be Seimo arba tarp jo sesijų be Prezidento sutikimo „teisėjas negali būti patrauktas baudžiamojon atsakomybėn, suimtas, negali būti kitaip suvaržyta jo laisvė“.

Video įrašai, daryti antstolės S. Vaicekauskienės nurodymu, akivaizdžiai patvirtina, kad man buvo suvaržyta laisvė: aš buvau laikoma už rankų, žalojama, tempiama, nors aš tuo metu buvau Kauno apygardos teismo teisėja.

2012 m. gegužės 17 d. „teismo sprendimo vykdytojais“ įėjo į mano kaip teisėjos gyvenamąsias patalpas Garliavoje be jokio pagal įstatymą privalomo Seimo ar Prezidento sutikimo.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismo išplėstinė septynių teisėjų kolegija, remdamasi galiojančiu Teismų įstatymu bei konstitucine doktrina, 2019 m. lapkričio 25 d. baudžiamoje byloje priėmė nutartį, kurioje patvirtino, kad krata (tiek prievartinis įėjimas į patalpas ir talpyklas, tiek ir kitos priemonės jos metu) yra laisvės suvaržymas. Todėl ikiteisminio tyrimo pareigūnai, ėmęsi tokių veiksmų prieš teisėją, privalėjo gauti „kompetetingos institucijos“ (Prezidento ar Seimo) leidimą.

Pagal Aukščiausiąjį Teismą „asmens laisvė“ reiškia galimybę pasirinkti savo norimą elgesį, laisvę veikti (neveikti) atitinkamu būdu. Mažų mažiausia, ką pagal Aukščiausiąjį Teismą apima žmogaus laisvė, tai yra jo asmens ir būsto neliečiamumas (apibrėžti *Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos* 8 str., *Lietuvos Respublikos Konstitucijos* 21, 24 straipsniuose).

Konstitucinis Teismas 2020 m. kovo 9 d. išaiškino jau visai kitaip nei Lietuvos Aukščiausiasis Teismas.

Esą Konstitucijos 114 str. 2 dalies frazėje, kad be specialaus sutikimo yra negalimas ne tik teisėjo suėmimas, bet ir joks kitoks laisvės suvaržymas, „laisvės“ sąvoka, pasirodo, tereiškia vien fizinę laisvę. O jau minėtomis procesinės prievartos formomis esą „savime nėra suvaržoma asmens fizinė laisvė“, todėl tam specialaus leidimo nereikia.

Taigi tik nuo 2020 m. kovo 9 d., įėjus į teisėjų namus, visais atvejais bus galima juos teisėtai laikyti už rankų ir pečių, taip kaip buvo daroma 2012 m. gegužės 17 d.

Konstitucinis Teismas panaikino 2013 m. redakcijos Teismų įstatymo 47 str. 2 dalies galiojimą, o taip pat pateikė naują išaiškinimą, kad pirmoji šio straipsnio dalis jau bereikš tik „funkcinį“ teisėjų imunitetą. Tačiau iki šio išaiškinimo galiojo platesnis teisėjų imunitetas, o straipsnio 1 ir 2 dalių formuluotės nesikeitė nuo 2008 m. redakcijos.

Taigi aš, tuo metu buvusi Kauno apygardos teismo teisėja, esu teisiama už tai, kad 2012 m. gegužės 17 d. nevykdžiau teismo sprendimo ir trukdžiau jį vykdyti antstolei. Tačiau antstolė juk nepaprašė prokuratūros tarpininkauti, nesiėmė jokių priemonių dėl Prezidento ar Seimo leidimo prievarta įeiti į teisėjos gyvenamąsias patalpas. O tokias veikas tuo metu draudė Teismų įstatymo 47 str. 2 dalis ir 1 dalyje nustatytas teisėjo imunitetas. Iki 2020 m. kovo 9 d. Konstitucinio Teismo nutarimo, norint prievarta įeiti į teisėjos patalpas, vien tik teismo nutarties „pašalinti kliūtis“ pagal galiojančią įstatymą tikrai neužteko.

Todėl pabrėžiu, kad dėl 2012 m. gegužės 17 d. įvykių turėčiau būti teisiama ne aš, bet antstolė, kuriai nurodžius buvo laužiamos teisėjos gyvenamųjų patalpų durys. Taip pat turėtų būti teisiami tie pareigūnai, kurie, negavę įstatyme nustatyto sutikimo, įsakė 240-čiai policininkų vykdyti šią šturmo akciją teisėjos namuose. Jie turėtų būti teisiami ne tik dėl neteisėto būdo, kaip buvo vykdomas teismo nutarimas (prievarta vaikui, kurią draudė teismo nutarimas), bet ir dėl paties teismo sprendimo vykdymo fakto, negavus sutikimo, kuris buvo būtinas pagal įstatymą.

Taigi kodėl antstolė ir teisėsaugos pareigūnai prieš rengdami teisėjos namų šturmą taip ir nepaprašė nei Seimo, nei tuometinės Prezidentės sutikimo, nors tą aiškiai nustatė įstatymas? Vietoj to, buvo karštligiškai skubama „paimti“ ir „perduoti“ mergaitę motinai, prieš kurią mergaitė liudijo pedofilijos byloje.

Dar kartą noriu pabrėžti, kad 2012 m. gegužės 17 d. įeinant į mano kaip teisėjos namus Garliavoje pagal įstatymą buvo privalomas Seimo ar Prezidento sutikimas. Susipažinus su baudžiamąja byla, neradau nei Seimo, nei Prezidentės Dalios Grybauskaitės sutikimo.

Antstolė S. Vaicekauskienė patvirtino, kad ji niekada nesikreipė ir negavo Lietuvos Respublikos Seimo, o tarp Seimo sesijų – Lietuvos Respublikos Prezidento sutikimo įeiti į

mano, teisėjos Neringos Venckienės, 2012 m. gegužės 17 d. gyvenamąsias patalpas, suvaržyti mano laisvę – naudoti jėgą prieš mane.

Apkaltinamojo nuosprendžio priėmimo senatis

Kaltinamajame akte nurodyta, kad tariama nusikalstama veika, numatyta BK 245 str., neva padaryta nuo 2011-12-30 iki 2012-05-17, o nusikalstamos veikos, numatytos BK 231 str. 1 d., 140 str. 1 d. ir 286 str., esą padarytos 2012-05-17 dieną 06.30 – 07.20 val.

Ši baudžiamoji byla turi būti nutraukta suėjus apkaltinamojo nuosprendžio priėmimo senaties terminui (BK 95 str.).

Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 95 straipsnio 1 dalies 1 punkte reglamentuota, kad asmeniui, padariusiam nusikalstamą veiką, negali būti priimtas apkaltinamasis nuosprendis, jeigu praėję:

- a) treji metai, kai buvo padarytas baudžiamasis nusižengimas;
- b) aštuoneri metai, kai buvo padarytas neatsargus arba nesunkus tyčinis nusikaltimas.

LR BK 95 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad senaties terminas skaičiuojamas nuo nusikalstamos veikos padarymo iki nuosprendžio priėmimo dienos.

Vadovaujantis LR BK 11 straipsnio nuostatomis kaltinamajame akte tariamos nusikalstamos veikos priskiriamos tokioms kategorijoms: nusikalstama veika, numatyta, BK 245 straipsnyje – baudžiamasis nusižengimas, o nusikalstamos veikos, numatytos 231 straipsnio 1 dalyje, 140 straipsnio 1 dalyje ir 286 straipsnyje - nesunkūs nusikaltimai.

Taigi, šiai dienai dėl nurodytųjų kaltinimų jau yra suėję apkaltinamojo nuosprendžio priėmimo senaties terminai:

- dėl kaltinimo pagal BK 245 straipsnį (baudžiamasis nusižengimas) – terminas suėjo 2015 m. gegužės 17 d.,

- dėl kaltinimų pagal 231 straipsnio 1 dalį, 140 straipsnio 1 dalį ir 286 straipsnį (nesunkūs nusikaltimai) – terminas suėjo 2020 m. gegužės 17 d.

Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekso 3 straipsnio 1 dalies 2 punkte nustatyta, kad baudžiamasis procesas negali būti pradedamas, o pradėtas turi būti nutrauktas, jeigu suėjo apkaltinamojo nuosprendžio priėmimo senaties terminas.

Senaties eiga šiame baudžiamajame procese niekada nesustojo. Išvykau į JAV dėl neteisėto baudžiamojo persekiojimo. Ekstradicijos prašyme buvo nurodytos 39 nusikalstamos veikos. Video įrašas, kas vyko Garliavoje, 2012 m. gegužės 17 d. Jungtinėms Amerikos Valstijoms nebuvo pateiktas, ekstradicijos prašyme melagingai buvo nurodyta, kad aš sužalėjau M. Gušauską, kad aš penkis kartus spyriau L. Stankūnaitei. Jungtinės Amerikos Valstijos dėl 35 kaltinimų manęs neišdavė. Jeigu Lietuva Jungtinėms Amerikos Valstijoms būtų pateikusi video įrašą namo viduje Garliavoje 2012 m. gegužės 17 d., aš iš viso būčiau neišduota. Be to, JAV iš karto kreipiasi dėl politinio prieglobsčio. Darbo leidimo, Iliojaus Valstijos vairuotojo pažymėjimo išdavimas, koledžų baigimas JAV patvirtina, kad Jungtinėse Amerikos Valstijose aš gyvenau legaliai. Lietuvoje jokių kardomųjų priemonių iki išvykimo į JAV man nebuvo paskirta. Vilniaus apygardos teismo teisėjas A. Cininas, komentuodamas 2019 m. lapkričio 19 d. nutartį, kuria buvo panaikinta kardomoji priemonė – suėmimas, viešai pasisakė, kad išvykimas į JAV vertintinas kaip žmogaus teisė gintis visomis teisinėmis priemonėmis, teismas negali vertinti N. Venckienės išvykimą į Ameriką kaip slapstymąsi, kadangi jai tuo metu jokios kardomosios priemonės nebuvo skirtos. Vilniaus apygardos teismo 2019 m. lapkričio 19 d. nutartyje nurodyta, kad prokuroras D. Jakutis teismo posėdyje pas teisėją A. Cininą taip pat pasisakė, kad aš fiziškai nesislapsčiau. Į Jungtines Amerikos Valstijas

išvykau 2013 m. balandžio 6 d., iki neliečiamybės panaikinimo dėl man nepagrįstai kuriamų baudžiamųjų bylų.

Ieškinių nepagrįstumas

L. Stankūnaitė Deimantės neaugino. Tik prasidės pedofilijos bylai, užsigeidė susigražinti.

Stankūnaitė bylinėjosi dėl visko – net dėl Ūso lytinių organų ir siekė ieškinių patenkinimo.

Stankūnaitė prašo priteisti išlaidas adv. Černiauskui, tačiau tuo metu jis ją atstovavo ir kitose bylose.

2012-03-23 byloje Stankūnaitei mano tėvai ir mamos sesuo A. Skučienė sumokėjo atstovavimo išlaidas.

Stankūnaitei dėl teismo sprendimo nevykdymo jau sumokėta 2012 m. – 27 800 litų. Pagal infliaciją tai iš esmės dabartinė 30 000 eurų suma.

Deimantė, kuri šiuo metu yra septyniolikos metų amžiaus, pripažįstama nukentėjusiaja byloje, tačiau nėra apklausta nei ikiteisminio tyrimo, nei teismo nagrinėjimo metu, tačiau jos motina pareiškia 50000 eurų ieškinį jos vardu ir dar 20000 eurų ieškinį savo vardu.

Stankūnaitės ieškinio turinys ir jos paaiškinimai baigiamųjų kalbų metu dėl ieškinio reikalavimų nėra niekaip susiję su manimi. Ieškinyje ji nurodo, kaip aš Deimantę žalojau, traumavau, nuteikinau prieš ją, nors byloje esantys įrodymai: VTAT protokolai, psichologų, socialinių darbuotojų paaiškinimai patvirtina visiškai priešingai – kad aš gyniau vaiko teises ir jo interesus. Mokykla, bet ne aš, paskyrė vaikui namų mokymą. Deimantę dvejus metus vežiojau pas psichologus dėl patirtos seksualinės prievartos. Ji lankė muzikos mokyklą, baseiną. Jai buvo sudarytos geriausios sąlygos augti ir vystytis.

L. Stankūnaitė baigiamųjų kalbų metu sakė, kad jai dėl skirtos apsaugos negalima gyventi Lietuvoje, bendrauti su giminėmis, susitikti su tėvais, ji negali turėti šeimos...

Nuo kada valstybės skiriama apsauga tai draudžia daryti?

Priešingai L. Stankūnaitei, Stankūnai teisme liudijo, kad buvo susitikę tiek savo dukrą Stankūnaitę, tiek anūkę Deimantę. Vienas iš senelių Stankūnų kalbėjo su Deimante lietuvių kalba, o kitam bendrauti su Deimante prireikė vertėjo paslaugų...

L. Stankūnaitė kalbėjo, kad dėl mano veiksmy negalėjo auginti mergaitės, pamiršusi, kad 2008 m. taikos sutartimi ji pati atsisakė dukros ir vaiką augino mano brolis ir mano tėvai.

Teismo posėdyje kalbėdama L. Stankūnaitė ir N. Grubliauskienė net neužsiminė apie video įrašą, darytą 2012-05-17 namo viduje, kuris patvirtina, kad prievartą prieš vaiką naudojo pati L. Stankūnaitė, Deimantę jėga tempdama už kaklo, už rankų.

Neužsiminė L. Stankūnaitė ir apie jos duotus melagingus parodymus, kad aš ją suspardžiau.

Manau, kad Stankūnaitės graudulingas balselis liudija ne ką nors kita, bet tai, kad rėmėjai ją akivaizdžiai pamiršo...

Deja, nors ir neviltyje, bet L. Stankūnaitė, kaip visada, nepamiršo pinigų – paprašė patenkinti jos pareikštą 70 000 eurų ieškinį dėl žalos atlyginimo jai ir Deimantei.

Kiek atsimename, visose bylose, net ir byloje dėl buvusio kaltinamojo pedofilija Andriaus Ūso raudonų lytinių organų L. Stankūnaitė su savo tėveliais Stankūnais, kuriems L. Stankūnaitės sesers V. Naruševičienės teisme buvo prašyta apriboti tėvų valdžią, reikalavo pinigų.

Kas jau kas, bet pinigai L. Stankūnaitei visada buvo pirmoje vietoje. Nors dėl apsaugos, kaip teigia L. Stankūnaitė, ji negali turėti šeimos, sudaryti santuokos, tačiau dar 2015 m. gruodį, jau, kaip teigiama, gyvenant su apsauga užsienyje, valstybės skirti apsaugos darbuotojai L. Stankūnaitei leido išplatinti video įrašą, kuriame ji prašė jai aukoti pinigų.

Pažymėtina, kad Šiaulių apygardos teismo išnagrinėtoje baudžiamojoje byloje Nr. 1-4-332-2019 L. Stankūnaitei priteista 2000 ir Deimantei 3000 neturtinės žalos atlyginimo. Alytaus rajono apylinkės teismo baudžiamojoje byloje dėl 2011-12-16 Kėdainių rajono apylinkės teismo sprendimo nevykdymo iš mano mamos Laimutės Kedienės, tėtės Vytauto Kedžio, mamos sesers Audronės Skučienės priteista 10000 litų.

Pažymiu, kad Stankūnaitei apsauga nuo nusikalstamo poveikio buvo skirta nuo 2009 metų, Stankūnaitė nebuvo slepiama: ji kalbėdavosi su žurnalistais, duodavo interviu, dalyvavo spaudos konferencijoje, viešino savo internetinį puslapį. Taigi visi Stankūnaitės išvedžiojimais, kad ji negali bendrauti, sudaryti santuokos, negali gyventi Lietuvoje, yra niekuo nepagrįsti. Taigi pati Stankūnaitė aiškino, kad ji dirba, taigi visai nesuprantama kodėl ji negali bendrauti su tėvais, dėl kurių tėvų valdžios apribojimo kreipėsi į teismą jos sesuo V. Naruševičienė, nesuprantama kodėl negali sudaryti šeimos. Pabrėžiu, kad ne dėl manęs Stankūnaitė yra saugoma. Be to, pažymėtina, kad apsauga skiriama tik tuo atveju, jeigu asmuo sutinka, o tai reiškia, kad Stankūnaitė savo valia pasirašė apsaugos sutartį. Be to, iš kitų bylų duomenų matyti, kad Stankūnaitė susitikdavo su Miliniais, Furmanavičiaus seserimis, Ūso tėvais, taigi nesuprantama kodėl pagal Stankūnų parodymus jie jau 2,5 metų nematė anūkės Deimantės. Kriminalinės policijos biuras privalo sudaryti sąlygas normaliam gyvenimui, kaip kad buvo Deimantės atžvilgiu gyvenant mano namuose: ji lankė baseiną, muzikos mokyklą, važiuodavo pas psichologą, atostogauti prie jūros, švęsti giminaičių vaikų ir draugų gimtadienius. Stankūnaitės aiškinimai yra ne kas kita kaip melas. Iš jos pasakojimų galima įtarti, kad ji gyvena be apsaugos ir bijo savo šešelio.

S. Vaicekauskienės ieškinys nepagrįstas, nes šie jos reikalavimai yra skirti kitai baudžiamajai bylai, kurioje aš nesu teisiama. Šiaulių apygardos teismo išnagrinėtoje baudžiamojoje byloje Nr. 1-4-332-2019 jos lygiai tokio paties turinio ieškinys patenkintas iš dalies ir jai yra priteista 2500 eurų neturtinės žalos atlyginimui. Iš S. Vaicekauskienės ieškinio turinio akivaizdu, kad ji reiškia reikalavimus man dėl nusikaltimų, dėl kurių nesu teisiama.

Teismo posėdžio metu S. Vaicekauskienė patvirtino, kad ji gavusi darbo atlygį už jos visus atliktus veiksmus vykdomojoje byloje.

Iš antstolės Sonatos Vaicekauskienės civilinio ieškinio faktinių pagrindų sektų, kad ji tariasi patyrusi neturtinę žalą, vykdydama tą teismo sprendimą, nes skolininkė toje vykdomojoje byloje esą geruoju neįvykdė teismo sprendimo, neperdavė mažametės Deimantės jos motinai L. Stankūnaitei, po to antstolei teko imtis prievartinio pobūdžio veiksmų, o visa tai, pagal antstolės ieškinio motyvus kėlė ir sukėlė jai, antstolei, jos tariamus neigiamus pojūčius bei pan. Šioje dalyje atkreiptinas dėmesys į tai, jog vykdydama minėtąjį teismo sprendimą, atlikdama vykdomuosius veiksmus nurodytoje vykdomojoje byloje antstolė Sonata Vaicekauskienė veikė kaip valstybės tarnautojui prilygintas asmuo, t.y., ji vykdė savo pareigas ir, kaip minėta, už tai gavo jai priklausantį atlygį. Taigi ne tik tai, kad jos analogiškas ieškinys yra pateiktas kitoje byloje ir jau patenkintas, JAV neleido manęs teisti, tačiau S. Vaicekauskienė bando antrą kartą prisiteisti žalą dėl veiksmų, kurie buvo jos pareiga. Analogiškai ir dėl šios nagrinėjamos baudžiamosios bylos teisėjai galėtų prašyti neturtinės

žalos, nes jie patyrė neigiamas emocijas, pergyveno, apie juos rašė spaudoje ir taip toliau. Taigi nėra jokių abejonių, kad antstolės Vaicekauskienės ieškinys yra visiškai nepagrįstas.

M. Gušauskas prašo jam priteisti 2000 eurų ieškinį, nors iš pateiktos 2012-05-18 specialisto išvados Nr. G 1147/12(01) (10 tomas, bylos lapai 165-166) yra akivaizdu, kad M. Gušauskas melavo, jokių sužalojimų jam padaryta nebuvo. Be to, jis sužalojo mane, ką patvirtina mano pateikta medicininė pažyma ir video, esantis byloje, kad M. Gušauskas laužia ir tempia mano ranką.

Valstybinėje teismo medicinos tarnybos prie Teisingumo ministerijos 2012-05-18 specialisto išvadoje Nr. G 1147/12(01) (10 tomas, bylos lapai 165-166) nurodyta:

„M. Gušauskui apžiūros metu rastas viršutinės lūpos kairės pusės raudonio srities pažeidimas, daugiau nei 4 dienų senumo, neatitinkantis įvykio aplinkybių laiko. Išorinių sužalojimo žymių, atitinkančių įvykio aplinkybių laiką, M. Gušausko kūne apžiūros metu nėra. Klinikroje nustatytas dešinės pusės poakiduobinės srities sumušimas sužalojimu nevertinamas, nes diagnozė paremta tik subjektyviais M. Gušausko skausminiais nusiskundimais, subjektyviais klinikiniais duomenimis, bet nepagrįsta objektyviais kūno traumavimo požymiais“.

Teisiamojo posėdžio metu 2020 m. gegužės 25 d. Panevėžio apygardos teisme M. Gušauskas liudijo, kad sužinojus specialisto išvadą, jog jis nėra sužalotas, jis nutraukė nedarbingumo pažymėjimą.

Iš Mindaugo Gušausko civilinio ieškinio:

„... Dėl prieš jį atliktos nusikalstamos veikos, jo dvasinė gerovė buvo pažeista. Jam buvo suduoti trys smūgiai, kurie sukėlė fizinį skausmą, atsirado veido paraudimai. Ieškoviui teko vartoti vaistus. Viešojoje erdvėje skelbiama melaginga informacija apie jam suduotus smūgius vertė jį patirti gilius išgyvenimus ir jausti nuolatinį stresą, vertė baimintis dėl šeimos, kas turėjo neigiamos įtakos jo dvasinei gerovei.“

Mindaugas Gušauskas baiminasi, kad aš surasiu jo šeimą? Kad jo šeimos narius sužalosiu, gąsdinsi? Argi tai nejuokinga?

Nepateikė M. Gušauskas ir įrodymų, kad pirko vaistus. Specialistei nustačius, kad jo sužalojimai padaryti kelios dienos iki 2012-05-17 dienos, supratus, kad jo melas nebus patvirtintas, pretendavęs į sužalojimus ir turėjęs nedarbingumo pažymėjimą, nutarė pradėti dirbti. Argi tai nerodo M. Gušausko melą ir jo norą pasipelnyti?

Ieškiniai motyvuojami, grindžiami daugybe aplinkybių, kurios akivaizdžiai išeina už man pareiktų šioje byloje kaltinimų ribų (pvz. „psichologiškai žalojo mažametę Deimantę“ ir t.t.); dar daugiau, ieškiniai motyvuojami tokiais argumentais, kurie visiškai nesuprantami teisės požiūriu. Ieškiniuose pateikiama daugybė faktinio pobūdžio aplinkybių, tačiau tos aplinkybės nei jų bendrame kontekste, nei kiekviena atskirai nesudaro pagrindo ieškovams priteisti prašomą žalos atlyginimą.

Prokuroro Dariaus Jakučio cinizmas

Jo kalba apie prejudicinę ryšį, video slėpimas, melavimas kaltinamajame akte, tiek baigiamųjų kalbų metu... Nieko nėra baisiau kaip galimai korumpuotas, meluojantis teisininkas.

Jakučio cinizmas ir dėl mano tarptautinių procedūrų, dėl viešumo.

Iš tiesų matydama D. Jakučio prokuratūros persekiojimą mano atžvilgiu, aš buvau priversta išvykti iš Lietuvos. Manau, niekas geriau nepatvirtina prokuroro D. Jakučio nepagrįstos kūrybos kaip JAV atsakymas, kad dėl 35 nusikalstamų veikų Neringa Venckienė neišduodama.

O jis pats – rengęs spaudos konferencijas ir melavęs jų metų apie kaltinimų skaičių. Čia ne cinizmas?

Prokuroro D. Jakučio kūryba atsispindėjo 200 lapų, kurių JAV negalėjo suprasti. JAV atsiuntė prokuratūrai raštą klausiant kokius konkrečius nusikaltimus padarė N. Venckienė, tačiau taip D. Jakutis ir antrą kartą nesugebėjo JAV paaiškinti. Dėl 35 D. Jakučio sukurtų nusikaltimų buvo nuspręsta neišduoti. Likę 4, dėl kurių aš esu teisiama, taip pat yra dėl didelių D. Jakučio pastangų nuslėpti 2012 m. gegužės 17 d. įrašus. Jungtinėms Amerikos Valstijoms nebuvo pateikti video įrašai, kurie aiškiai patvirtina, kad neteisėtą jėgą prieš vaiką naudojo I. Stankūnaitė, o kiti asmenys jai sudarė sąlygas tą jėgą naudoti. Visi išvedžiojimai, kad L. Stankūnaitė atėjo ir pasiėmė vaiką, yra melagingi ir nepagrįsti. Vaikas buvo paimtas jėga, prieš jo valią. Visas šias aplinkybes D. Jakutis melagingai aprašė ekstradicijos prašyme, iš esmės suklastojęs dokumentus ir apgaule iš JAV gavęs sutikimą mane išduoti. Tik, mano manymu, D. Jakučio tą kartą susilpnėjęs protelis leido atiduoti video į mano rankas. D. Jakutis kartu su buvusiu Generaliniu prokuroru E. Pašiliu ir vėl viešai melavo, kad būtent mano paviešintą video įrašą dėl Vaicekauskienės ir su ja atėjusių policininkų sudaryti sąlygas L. Stankūnaitei naudoti jėgą prieš vaiką visi seniai matė ir išanalizavo. Toks cinizmas, meluojant viešai žiniasklaidai ir visuomenei, patvirtina, kad D. Jakutis neturi jokio ryšio nei su morale, nei su teisingumu. Dar kartą pabrėžiu, kad minėtas video įrašas buvo nuslėptas nuo Seimo du kartus: tiek naikinant mano kaip teisėjos neliečiamybę, tiek naikinant mano kaip Seimo narės neliečiamybę. Video įrašas buvo nuslėptas ir nuo JAV, jo nepateikiant su ekstradicijos prašymu, bet įžūliai meluojant, kad prokuratūra turi video įrašus, kurie patvirtina Venckienės daromus nusikaltimus.

Baigiamųjų kalbų metu D. Jakutis kalbėjo:

„Visų pirmausia, šioje kalboje norėčiau apibrėžti savo argumentų ir motyvų ribas, su kuriomis, tikiuosi sutiks ir teismas nagrinėjantis šią bylą. Šioje byloje nėra ir neturėtų būti sprendžiami klausimai dėl Kėdainių rajono apylinkės teismo 2011-12-16 sprendimo civilinėje byloje Nr. 2-21-550/2011 teisėtumo, kadangi šis klausimas jau yra išspręstas visomis LR CPK nustatytomis priemonėmis, visų lygių teismuose, sprendimas yra patikrintas, paliktas galioti ir įsiteisėjęs.“ Jakutis visiškai nekalba apie S. Vaicekauskienės nurodymu darytų video įrašų turinį arba jeigu mini juos, tai iškraipo ir meluoja. Pabrėžiu, kad aš Stankūnaitės nespardžiau, visi keturi video įrašai, darytų iš keturių pusių kambarių pusių patvirtina tą patį, kad jokių spyrių nebuvo. Jakutis drįsta suklastoti kaltinamąjį aktą, nuroydamas melagingas žinias, kad aš spyriau. Be to, baigiamųjų kalbų metu jis kalba apie Stankūnaitės kandžiojimą, nors video įrašuose nieko panašaus nėra, netgi jis pats to nemini ir kaltinamajame akte. D. Jakutis net nežino, kad yra tam tikros kaltinimo ribos, ir tai aiškiai apibrėžta įstatymu, kad asmuo, kuris kaltinamas žinotų nuo ko jis ginasi.

Bausmių skyrimo taisyklės

Bausmių parinkimo taisyklių prokuroras D. Jakutis taip pat nežino. Jakutis nežino ne tik bausmių skyrimo taisyklių, bet ir ką reiškia prejudicinis ryšys. Baigiamųjų kalbų metu prokuroras D. Jakutis minėjo dvi baudžiamąsias bylas, kurios neva turi prejudicinį ryšį su šia

nagrinėjama byla. Pirmą bylą, kieme stovėjusių asmenų bylą, kurie galutiniu ir neskundžiamu Lietuvos Aukščiausiojo Teismo sprendimu buvo išteisinti, kaip nepadarę jokių nusikalstamų veikų Klonio gatvėje 2012 m. gegužės 17 d. Antroji byla – vadinama „gaujos byla“, o iš esmės tai prokuroro Dariaus Jakučio kūryba, kurioje nei dėl vienos nusikalstamos veikos – 35 nusikalstamų veikų Jungtinės Amerikos Valstijos manęs neišdavė. D. Jakutis šias bylas įvardina kaip turinčias prejudicinį ryšį, nesuvokdamas nei teisės teorijos, nei praktikos, netgi neįsigilinęs į faktus, kad vienoje byloje visi asmenys išteisinti, o kitoje – aš nesu išduota ir teisiama.

Manau tikslinga priminti BK 54 ir 55 straipsnius.

54 straipsnis. Bendrieji bausmės skyrimo pagrindai

1. Teismas skiria bausmę pagal šio kodekso specialiosios dalies straipsnio, numatančio atsakomybę už padarytą nusikalstamą veiką, sankciją laikydamasis šio kodekso bendrosios dalies nuostatų.

2. Skirdamas bausmę, teismas atsižvelgia į:

- 1) padarytos nusikalstamos veikos pavojingumo laipsnį;
- 2) kaltės formą ir rūšį;
- 3) padarytos nusikalstamos veikos motyvus ir tikslus;
- 4) nusikalstamos veikos stadiją;
- 5) kaltininko asmenybę;
- 6) asmens kaip bendrininko dalyvavimo darant nusikalstamą veiką formą ir rūšį;
- 7) atsakomybę lengvinančias bei sunkinančias aplinkybes;
- 8) nusikalstama veika padarytą žalą.

Papildyta straipsnio punktu:

Nr. XIII-653, 2017-09-28, paskelbta TAR 2017-10-05, i. k. 2017-15859

3. Jeigu straipsnio sankcijoje numatytos bausmės paskyrimas aiškiai prieštarautų teisingumo principui, teismas, vadovaudamasis bausmės paskirtimi, gali motyvuotai paskirti švelnesnę bausmę.

BK 55 str. Bausmės skyrimas asmeniui, pirmą kartą teisiamam už neatsargų arba nesunkų ar apysunkį tyčinį nusikaltimą

Asmeniui, pirmą kartą teisiamam už neatsargų arba nesunkų ar apysunkį tyčinį nusikaltimą, teismas paprastai skiria su areštu arba terminuotu laisvės atėmimu nesusijusias bausmes. Skirdamas arešto arba terminuoto laisvės atėmimo bausmę, teismas privalo motyvuoti savo sprendimą.

Straipsnio pakeitimai:

Nr. XII-1554, 2015-03-19, paskelbta TAR 2015-03-23, i. k. 2015-04087

Nr. XIII-2263, 2019-06-27, paskelbta TAR 2019-07-05, i. k. 2019-11177

Taigi iš prokuroro D. Jakučio baigiamosios kalbos taip ir nesupratau, kokios yra sunkinančios ir lengvinančios mano atsakomybę aplinkybės, kad jis galėtų prašyti pačios griežčiausios bausmės pirmą kartą teisiamam asmeniui byloje, kurioje jo pripažintų nukentėjusiųjų parodymai prieštarauja video įrašams ir akivaizdu, jog tie nukentėjusieji meluoja.

D. Jakutis kalbėjo apie tarptautines procedūras. Koks įstatymas draudžia kreiptis politinio prieglobsčio? Koks įstatymas draudžia kovoti su melu ekstradicijos prašyme?

Dar kartą noriu pabrėžti, kad nieko kito D. Jakučiui neliko kaip kerštauti. Dar tokio „durniaus vietoje“ per 30 Lietuvos nepriklausomybės metų nebuvo nei vienas prokuroras. Iš 200 lapų 39 kaltinimų užsienio valstybė sutiko teisti dėl keturių, grąžindama prokuratūrai 1 lapą, kuriame surašyti kaltinimai. Ir tai tik su prokuroro D. Jakučio apgaule – nuslėpus video įrašus nuo Jungtinių Amerikos Valstijų.

Teismų praktika, skiriant bausmes pagal LR BK 245, LR BK 231 str. 1 d., LR BK 140 str. 1 d. ir LR BK 286 str.

Peržiūrėjau dešimtis baudžiamųjų bylų pagal Baudžiamojo kodekso straipsnius, kuriais esu kaltinama, niekaip negalėjau rasti paskirtos laisvės atėmimo bausmės.

Nėra abejonių, kad prokuroro D. Jakučio prašomos bausmės rodo ne ką kita kaip jo kerštą. Sukurpus dešimtis baudžiamųjų bylų, dėl kurių sutikimo JAV nedavė, ir tik gavus sutikimą apgaulės būdu – nuslėpus video įrašus nuo JAV, prokuroras toliau palaiko melagingai surašytą kaltinimą ir duoda paaiškinimus, kurie neatitinka nei faktinių aplinkybių, nei video įrašuose fiksuotų faktų, prašo man bausmių, kurios neatitinka baudžiamųjų įstatymų reikalavimų.

Kiti motyvai

Pabrėžiu, kad Stankūnaitei sudariau sąlygas ateiti į mano namus ir išsivesti savo dukrą Deimantę.

Ar aš galėjau naudoti prievartą prieš vaiką? Pagal įstatymus – prievarta prieš vaiką negalima. Įsivaizduokime situaciją, kad aš vaiką palieku lauke, parduotuvėje arba jėga nutempiu į policiją ir mokyklą. Paašškėja, kad vaikas priešinasi eiti, važiuoti su Stankūnaite. Stankūnaite jėga pasiima Deimantę. O esant tokiai situacijai, kai aš esu globėja, D. Jakutis man nebūtų kėlęs baudžiamosios bylos, kad aš nevykdžiau globėjos teisių, piktnaudžiavau jomis, sudariau sąlygas prieš vaiką naudoti prievartą?

Bet kurioje situacijoje prokuratūra man būtų kėlusi bylas, nes D. Jakutis sukūrė ne tik 39 kaltinimų, jų buvo ir daugiau – apie 60, tačiau prieš siunčiant į JAV, kai kurie buvo nutraukti, kai kurie per mesti mano tėvams ir jie teisiami.

Juokas pro ašaras, tačiau antstolės S. Vaicekauskienės kompanija nusifilmavo savo nusikalstamus veiksmus, todėl dar kartą noriu atkreipti dėmesį į tai, kad video įrašuose fiksuota visa bylos esmė. Video įrašai nepatvirtina nei vieno man surašyto kaltinimo.

Gerb. teisėjai, Jūs save įsivaizduokite mano vietoje, kai Jūsų sesers ar brolio vaiką prievartauja pedofilai, o juos ginti stoja visa teisinė sistema.

Vadovaujantis tuo, ką pasakiau

Prašau:

Senaties terminui suėjus, bylą nutraukti.

Jei nenutraukiama, prašau mane išteisinti.

Ieškinius atmesti.

Neringa Venckienė

2021-06-30